

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

Η ΑΡΧΑΙΑ ΧΑΡΑΥΓΗ

Κάποιοι χυμοὶ καινούργιοι, μεστώνουνε τὰ φύτρα,
καὶ μέσα στ' ἀκροτόπια τὰ σμαραγδένια, ἐχύθη
μιὰ βλάστησι καινούργια, καὶ κάποια κυβερνήτρα
πνοὴ ποῦ βαλσαμώνει 'στῆς πλάσης κλεῖ τὰ στήθη.

Ἡ Μοῖρα χαμογέλοια γ' ἔρι 'στὴν πλάσι ἀπλώνει
— ὀλόσπρα περιστέρια 'ς ὄρρον περιστεριῶνα,
μιὰν ἀπαλὴ ἀναγάλια ψυχές, καρδιές διπλώνει,
κ' ἡ Αὐγὴ θαρρεῖς προβαίνει μέσ' ἀπ' τὸν Παρθενῶνα.

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

'Στῆς ὄχθες γύρα ἐφάνταξαν 'σὰν ὄνειρα ἢ Δρυάδες,
ποῦ ἀπὸ τὰ δάση ἐμίσειψαν 'στὴ λίμνη νὰ λουστοῦν,
κι' ἀπὸ τὰ δέντρα οἱ φτερωτοὶ γλυκοτραγουδιστάδες,
μὲ τ' αὐγινὸ δροσόπαγο τὴν πλάσι χαιρετοῦν.

Ὁ ἥλιος μέσ' ἀπ' τὰ βουνὰ σιγαλινὰ προβαίνει,
χρυσόθαμπος, κὴ 'στὰ νερὰ ἀτλόνει ζῶγρι φιδές.
'στὰ ὀλάσπρι τοὺς τὰ σώματα κ' ἵποιο μυστήριο ὑβραίνει,
καὶ λαχταρίζουν τὰ κορμὰ 'στὶς αὐγινές δροσιές.

Κάποιος θαμπώρμος ἀργυρὸς λὲς χύθηκε σ' ἐκεῖνες,
καὶ πουρπουλιάζουν τὰ πουλιὰ 'στὸν ἀναγαλλιασμό τους,
καὶ λαχταρίζουν ψέλλοντας 'στὶς ἀνθινές τους κλίνας,
καὶ κάποιο κύμα σκέπει τες....καὶ σβύνει τ' ὄνειρό τους.

Πειραιεὺς 22 7βρίου 1903.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ